

WRĘCZYCA WIELKA

OBLUBIENIEC

Nr 5/2024 4.02.2024

Tygodnik Parafii Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Drodzy Parafianie! Bracia i Siostry w Chrystusie! Święty Kościele we Wręczycy!

„Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi bowiem, gdybym nie głosił Ewangelii!... Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam.” (z 2. czyt. dzisiejszej Mszy św.)

Na drodze naśladowania Jezusa nie może zabraknąć wychodzenia na pustkowie, by w ciszy słuchać Boga. ks. Robert Grohs, proboszcz

Papież Franciszek na Twitterze:

„Miłowanie jest największym darem, a otrzymujemy go, gdy czynimy miejsce dla Pana w modlitwie, gdy przyjmujemy Go w Jego Słowie, które nas przemienia, i w rewolucyjnej pokorze Jego łamanego Chleba. #RokModlitwy” (26.01) „Niech pamięć i potępienie przerażającej eksterminacji milionów Żydów i ludzi innych wyznań w ubiegłym wieku pomoże wszystkim w tym, aby nie zapomnieć, że logika nienawiści i przemocy nigdy nie może być usprawiedliwiona, ponieważ zaprzecza naszemu człowieczeństwu. #WeRemember” (27.01) „Zły duch chce „skrępować nasze dusze” i używa „łańcu-chów” uzależnień, panującej mody, konsumpcjonizmu i hedonizmu. Jezus przyszedł, aby nas wyzwolić: przyzywajmy Go! Nie idźmy na kompromis ze złem, tylko śledźmy Tego, który oddał za nas życie. #EwangeliaDnia” (28.01) „W trakcie #RokModlitwy jesteśmy zaproszeni do stworzenia przestrzeni dla modlitwy, która płynie od Ducha Świętego. To On wie, jak włożyć w nasze serca i w nasze usta odpowiednie słowa, abyśmy byli wysłuchani przez Ojca.” (29.01) „Droga dialogu międzyreligijnego jest wspólnie drogą pokoju i na rzecz pokoju, i jako taka jest konieczna i nieodwracalna. Dialog międzyreligijny jest pilną i niezastąpioną służbą dla ludzkości, ku chwale i uwielbieniu Stwórcy wszystkich. #wihw2024” „W Roku Modlitwy, przygotowującym do Jubileuszu 2025, pragnę zaprosić wszystkich do zintensyfikowania przede wszystkim uczestnictwa w Mszy św. i modlitwy w intencji ewangelizacyjnej misji Kościoła. (z Orędzia Papieża Franciszka na 98. Światowy Dzień Misyjny w 2024 r.)” (3.02)

Intencja papieska na luty 2024 r.:

Módlmy się, aby chorzy w terminalnej fazie swojego życia oraz ich rodziny otrzymywali zawsze niezbędną opiekę i wsparcie, zarówno pod względem medycznym, jak i ludzkim.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Dziś, w 5. Niedzielę w Ciągu Roku, łącząc się ze wspólnotą Kościoła prosimy Ojca, by strzegł „nieustannie swojej rodziny z ojcowską dobrocią”.
2. Dzisiaj o 10:15 odbędzie się spotkanie dzieci pierwszokomunijnych i rodziców.
3. W poniedziałek będziemy obchodzili wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy, we wtorek – św. Pawła Miki i Towarzyszy, męczenników. W środę, w dzień św. Józefiny Bakhity, przypada VIII Międzynarodowy Dzień Modlitwy i Refleksji na temat Walki z Handlem Ludźmi, a w sobotę – wspomnienie obowiązkowe św. Scholastyki, dziewicy.
4. Gościmy dziś u siebie przedstawicieli Zakonu Rycerzy Kolumba, dzięki którym nasza parafia włącza się w peregrynację obrazu św. Józefa.
5. Za tydzień odbędzie się comiesięczne spotkanie Żywego Różańca.
6. W najnowszej „Niedzieli” polecam artykuł „Czy Bóg musi nas sądzić?” oraz „Męczennik komunizmu” o Słudze Bożym ks. Michale Rapaczu.
7. W „Oblubieńcu” znajdziemy szóstą część Listu św. Jana Pawła II do rodzin i kilka słów o powstaniu i zasadach Rycerzy Kolumba.
8. Dziękuję tym, którzy złożyli kolejne ofiary na termomodernizację kościoła.
9. Odszedł od nas do Boga śp. Jarosław Praszczuk z ul. Prusa, l. 59 oraz śp. Zbigniew Soluch z ul. Śląskiej, l. 69. Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie.

List do rodzin *Gratissimam sane*

św. Jan Paweł II, odcinek 6.

Odpowiedzialne rodzicielstwo

12. Wypada chyba tutaj w osnowę Listu do Rodzin wprowadzić dwa zagadnienia, które z sobą są wzajemnie powiązane. Jedno — ogólniejsze — to zagadnienie cywilizacji miłości, drugie — bardziej konkretne i szczegółowe — to odpowiedzialne rodzicielstwo.

W świetle wszystkiego, co powiedziano dotychczas, łatwo stwierdzić, iż małżeństwo niesie z sobą szczególną odpowiedzialność za dobro wspólne, naprzód małżonków, a z kolei za dobro wspólne rodziny. Tym wspólnym dobrem jest człowiek, jest wartość osoby, która jest miarą godności człowieka. Człowiek nosi z sobą tę właśnie miarę wszędzie, w każdym układzie społecznym czy polityczno-ekonomicznym. Jednakże w układzie małżeństwa i rodziny odpowiedzialność ta staje się z wielu względów jeszcze bardziej „zobowiązująca”. Nie bez powodu Konstytucja duszpasterska *Gaudium et spes* mówi o „popieraniu godności małżeństwa i rodziny”. „Popieranie” rozumie Sobór jako zadanie Kościoła i

państwa, jednakże w każdej kulturze pozostaje ono nade wszystko zadaniem osób, które to małżeństwo i rodzinę same tworzą. „Odpowiedzialne rodzicielstwo” nie jest niczym jak tylko konkretyzacją tego zadania, angażującego zawsze osoby i społeczeństwa, które w świecie współczesnym stało się zadaniem w nowej mierze i poniekąd w nowy sposób.

„Odpowiedzialne rodzicielstwo” dotyczy bezpośrednio i wprost tego momentu, w którym mężczyzna i kobieta, łącząc się z sobą „jako jedno ciało”, mogą stać się rodzicami. Moment ten ma szczególną wartość dla ich więzi międzysobowej. Równocześnie niesie on z sobą możliwość rodzicielską. Jest to ten moment, w którym oboje mogą stać się rodzicami — ojcem i matką — przekazując życie nowej ludzkiej istocie. Dwa aspekty zjednoczenia małżeńskiego: jednoczący oraz prokreacyjny nie mogą być rozdzielane w sposób sztuczny bez naruszenia wewnętrznej prawdy samego aktu (por. św. Paweł VI, Encyklika *Humanae vitae*; Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2366).

Tak zawsze uczył Kościół, zaś „znaki czasu”, których jesteśmy świadkami, dają podstawę do tego, by podkreślić to z całą mocą. Wszak św. Paweł, który z pewnością był otwarty na potrzeby duszpasterskie swego czasu, żądał z całą stanowczością, by przepowiadać „w porę i nie w porę” (por. 2 Tm 4,2), nie zważając na to, iż ludzie nie będą chcieli znosić zdrowej nauki (por. 2 Tm 4,3) Słowa Apostoła znają zapewne na pamięć ci wszyscy, którzy — rozumiejąc dogłębnie życie współczesne — oczekują od Kościoła, aby nie odstępował od „zdrowej nauki”, ale głosił ją, z nową mocą szukając w „znakach czasu” tych przesłanek, które służą jej pogłębieniu.

Przesłanki te zawierają się już w naukach szczegółowych, które z tradycyjnego pnia antropologii rozrosły się na szereg specjalizacji: biologia, psychologia, socjologia oraz wiele dalszych ich rozgałęzień. Wszystkie one krążą w pewien sposób wokół medycyny, która jest zarazem nauką i sztuką (*ars medica*) służącą życiu i zdrowiu człowieka. Przesłanki, o których mowa, zawierają się przede wszystkim w wielorakim ludzkim doświadczeniu. Doświadczenie poniekąd wyprzedza naukę, a równocześnie idzie w ślad za nią.

Małżonkowie uczą się, czym jest odpowiedzialne rodzicielstwo z własnego doświadczenia, a równocześnie z doświadczenia innych małżeństw żyjących w podobnych warunkach, co czyni ich także bardziej otwartymi na sugestie nauk. W pewnym sensie jest więc tak, że „uczeni” uczą się „od małżonków”, aby z kolei w sposób bardziej kompetentny uczyć ich, czym jest odpowiedzialne rodzicielstwo oraz jak je wprowadzać w życie. Temat ten został szeroko przedstawiony w dokumentach Soboru, w Encyklice *Humanae vitae*, na Synodzie Biskupów z 1980 roku oraz w Adhortacji posynodalnej *Familiaris consortio* i w szeregu podobnych wypowiedzi, łącznie z Instrukcją Kongregacji Nauki Wiary *Donum vitae*. Kościół naucza prawdy moralnej dotyczącej odpowiedzialnego rodzicielstwa i broni jej wobec przeciwnych trendów współczesności. Dlaczego tak czyni? Dlaczego nie godzi się z tylu głosami, które nie tylko doradzają mu ustępstwa w tej dziedzinie, ale także wydają się mu grozić? Najczęściej oskarża się Magisterium Kościoła o zacofanie, o niezrozumienie ducha czasów nowożytnych i o działanie na szkodę

ludzkości, a przy tym — na własną szkodę Kościoła. To ostatnie należy rozumieć w tym znaczeniu, że Kościół, „upierając się” przy swym stanowisku, traci popularność, a wierni odchodzą od niego.

Nie można powiedzieć, aby Kościół — a zwłaszcza Episkopat wraz z Papieżem — nie był wrażliwy na te trudne i aktualne tematy. Paweł VI w nich właśnie widział problemy tak doniosłej wagi, że skłoniły go one do ogłoszenia Encykliki *Humanae vitae*. Argument, na jakim opiera się Magisterium w nauczaniu o „odpowiedzialnym rodzicielstwie”, jest głębszy i pełniejszy. Sobór wyraził ten argument przede wszystkim w nauce o człowieku, głosząc, iż jest on tym „jedynym na ziemi stworzeniem, którego Bóg chciał dla niego samego” i że ten sam człowiek „nie może odnaleźć się w pełni inaczej jak tylko poprzez bezinteresowny dar z siebie samego” (Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes*, 24). To wszystko zaś dlatego, że został on stworzony na obraz i podobieństwo Boga samego oraz dlatego, że został odkupiony przez Jednorodzonego Syna Bożego, który dla nas i dla naszego zbawienia sam stał się człowiekiem.

Sobór Watykański II, tak gruntownie przejęty sprawą człowieka i jego powołania, głosi, że zjednoczenie małżeńskie, biblijne „jedno ciało” (*una caro*), nie może być w pełni zrozumiane i wyjaśnione inaczej, jak tylko w kategoriach „osoby” i „daru”. Każdy mężczyzna i każda kobieta nie urzeczywistnia się w pełni inaczej, jak tylko przez bezinteresowny dar z siebie. Moment zjednoczenia małżeńskiego jest najbardziej szczególnym doświadczeniem tego właśnie daru. Mężczyzna i kobieta, w całej „prawdzie” swej męskości i kobiecości, stają się w tym momencie wzajemnym darem dla siebie. Całe życie w małżeństwie jest darem, ale odnosi się w sposób szczególny do tego właśnie momentu, kiedy małżonkowie oddając się sobie wzajemnie w miłości, urzeczywistniają to spotkanie, które czyni z nich dwojga „jedno ciało” (por. Rdz 2,24).

Jest to równocześnie moment — rzecz można — szczególnej odpowiedzialności ze względu na potencjalne rodzicielstwo związane z aktem małżeńskim. Oto w tym właśnie momencie mogą stać się ojcem i matką, dając początek procesowi nowego ludzkiego istnienia, który z kolei dokonuje się w samej kobiecie. To ona jako pierwsza wie, że stała się matką, a dzięki jej świadectwu mężczyzna, z którym łączyła ją „jedność w ciele”, uświadamia sobie z kolei, że stał się ojcem. Za to potencjalne, a następnie zaktualizowane rodzicielstwo, on jest odpowiedzialny wspólnie z nią. Nie może nie uznać czy też nie przyjąć tego, do czego on sam również się przyczynił. Nie może mówić: „nie wiem”, „nie chciałem”, „ty chciałaś”. Zjednoczenie małżeńskie w każdym przypadku angażuje odpowiedzialność obojga. Jest to odpowiedzialność potencjalna, trzeba jednak, ażeby potwierdziła się ona jako aktualna w konkretnych okolicznościach. Odnosi się to w sposób szczególny do mężczyzny, dlatego że także on, będąc sprawcą rodzicielstwa, równocześnie jest od niego biologicznie oddalony. Ten proces w całości dokonuje się w kobiecie. Czyż jednak mężczyzna może pozostać obojętny? Za nowe, wzbudzone przez nich życie mężczyzna i kobieta są wspólnie odpowiedzialni wobec siebie samych i wobec innych ludzi.

Z wnioskiem tym zgadzają się w istocie zainteresowane dyscypliny naukowe. Trzeba jednak iść bardziej w głąb, analizując znaczenie aktu małżeńskiego w

światle, wspomnianych już kategorii „osoby” i „daru”. Czyni to Kościół w swoim stałym nauczaniu, w sposób szczególnie zaktualizowanym w czasie Soboru Watykańskiego II.

Otóż mężczyzna i kobieta w momencie małżeńskiego zjednoczenia są równocześnie odpowiedzialni za dar, jakim dla siebie wzajemnie się stali przez sakramentalne przymierze. Logika całkowitego daru z siebie dla drugiego człowieka otwiera ich potencjalnie na rodzicielstwo. W ten sposób małżeństwo ma urzeczywistnić się jeszcze pełniej jako rodzina. Oczywiście, celem wzajemnego daru mężczyzny i kobiety nie jest tylko zrodzenie dzieci, lecz również wzajemna kontynuacja miłości i życia. Trzeba jednak, ażeby została zabezpieczona wewnętrzna prawda tego daru. „Wewnętrzna” to nie znaczy tylko „subiektywna”. „Wewnętrzna” — to znaczy odpowiadająca obiektywnej prawdzie tego i tej, która przekazuje dar. Osoba nie może być nigdy środkiem do celu, środkiem „użycia” — musi być sama celem działań. Tylko wtedy działanie odpowiada jej prawdziwej godności.

Kończąc naszą refleksję nad tym tak ważnym i jednocześnie delikatnym problemem, chciałbym skierować słowa szczególnej zachęty przede wszystkim do Was, drodzy małżonkowie, i do wszystkich, którzy starają się Wam pomóc, zrozumieć i wprowadzić w życie naukę Kościoła o małżeństwie i „odpowiedzialnym rodzicielstwie”. Mam na myśli szczególnie duszpasterzy, a także licznych uczonych, teologów, filozofów, pisarzy i publicystów, którzy w tej problematyce nie ulegają panującemu cywilizacyjnemu konformizmowi i gotowi są „płynąć pod prąd”. Ta zachęta dotyczy równocześnie coraz szerszego grona ekspertów — lekarzy i wychowawców, prawdziwych świeckich apostołów, dla których popieranie godności małżeństwa i rodziny stało się celem ich życia. Dziękuję wszystkim w imieniu Kościoła! Cóż mogliby bez nich uczynić duszpasterze, kapłani, biskupi czy nawet Następca św. Piotra? O tym przekonuję się stale, a początek tego przekonania sięga pierwszych lat mojego kapłaństwa, odkąd zacząłem zasiadać w konfesjonale, aby dzielić troski i obawy tylu małżonków. Spotykałem trudne przypadki buntu i odrzucenia, ale jednocześnie tak liczne osoby wspaniale odpowiedzialne i ofiarne. Wszyscy stają mi przed oczyma w chwili pisania tego Listu i ogarniam ich swoją modlitwą.

**Rycerze
Kolumba**

Utworzenie

Rycerze Kolumba

Dostrzegając potrzeby swojej społeczności, 2 października 1881 roku 29-letni wikary ks. Michael J. McGivney zebrał grupę mężczyzn ze swojej parafii w kościele pw. Najświętszej Maryi Panny w New Haven. By przeciwdziałać wstępowaniu katolików do tajnych stowarzyszeń, które propagowały treści niezgodne z nauką Kościoła, ks. McGivney zaproponował im stworzenie świeckiej organizacji, która miała za zadanie jednoczyć mężczyzn katolików i nieść pomoc rodzinom zmarłych członków. Na znak przywiązania do swojej ojczyzny oraz do wiary, członkowie przyjęli jako patrona organizacji Krzysztofa Kolumba – katolika i odkrywcę Ameryki. W lutym 1882 roku Rycerze Kolumba wybrali funkcjonariuszy, a 29 marca przyjęli statut stowarzyszenia.

Zasady

Wszystkie działania Rycerzy opierają się na czterech podstawowych zasadach:

Miłosierdzie – Wiara uczy nas, że mamy „miłować bliźniego, jak siebie samego”. Członkowie Rycerzy Kolumba okazują miłość bliźniego poprzez zbieranie żywności dla lokalnych jadłodajni dla ubogich, poprzez pomoc przy Olimpiadach Specjalnych oraz pomoc materialną i duchową dla samotnych matek. Misja naszego Zakonu i nasza wiara wymaga od nas czynnego zaangażowania. Nie ma lepszego sposobu na wyrażenie miłości i współczucia jak poprzez pomoc potrzebującym. To wezwanie, które podejmujemy każdego dnia.

Jedność – nikt sam nie jest w stanie szerzyć dobra w takim stopniu, w jakim możemy to czynić, działając wspólnie. Członkowie Rycerzy Kolumba dobrze wiedzą, że wspólnie możemy osiągnąć o wiele więcej. Tak więc trzymamy się razem... wspieramy siebie nawzajem. To nie znaczy, że zawsze się ze sobą zgadzamy, że nie różnimy się w swoich opiniach. Ale to znaczy, iż Ty – jako Rycerz Kolumba – w swojej pracy dla dobra parafii i wspólnoty możesz zawsze liczyć na wsparcie i pomoc Braci Rycerzy.

Braterstwo – błogosławiony ks. Michael J. McGivney założył Rycerzy Kolumba w dużej mierze w celu zapewnienia pomocy wdowom i sierotom pozostawionym samym sobie, gdy umierał żywiciel rodziny, często przedwcześnie. Po dziś dzień temu celowi służy wyróżniany najwyższymi ocenami program ubezpieczeniowy Zakonu oraz dobra praca poszczególnych Rycerzy, którzy w 2017 roku poświęcili ponad 75,6 milionów godzin na służbę, ukazując, jak katolicy służą sobie wzajemnie, kierując się braterstwem i miłosierdziem.

Patriotyzm – Rycerze Kolumba, czy są to Amerykanie, Kanadyjczycy, Meksykanie, Kubańczycy, Filipińczycy, Polacy czy obywatele Dominikany, są patriotami. Są dumni z ich oddania Bogu i Ojczyźnie i wierzą, że należy bronić tych wartości. Czy to w życiu publicznym, czy prywatnym, Rycerze przypominają światu, że katolicy wspierają swój naród i mogą stanowić przykład wspaniałej postawy obywatelskiej. [za kofc.org]

INTENCJE MSZALNE

Niedziela 4.02 – Piąta Niedziela w Ciągu Roku, „niedziela rycerska”

7:00 Różaniec św.

7:30 Wypominki

8:00 Msza św. za zmarłych wymienionych w wypominkach rocznych

11:00 O Boże błogosławieństwo i wiele łask Bożych dla Mariusza i Kasi z okazji urodzin oraz Agnieszki z okazji imienin

18:00 † Helenę (8 r.) i Stanisława Chudzików, Jerzego, Danielę i Krzysztofa Olszewskich

Poniedziałek 5.02 – Wspomnienie św. Agaty, dziewicy i męczennicy

18:00 † Kazimierę Ujmę od córki Bogumiły z mężem

Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy (do 19:00)

Wtorek 6.02 – Wspomnienie św. Pawła Miki i Towarzyszy, męczenników

18:00 † Krystynę Ceglarek od siostry Elżbiety z rodziną

Środa 7.02 – Wspomnienie św. Józefiny Bakhity, dziewicy

7:00 † Halinę Piskorek od Żywego Różańca

17:30 **Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy**

18:00 **Nowenna do św. Józefa i Msza św.**

- 1.) W intencjach znajdujących się w skrzynce modlitewnej
- 2.) O powrót do zdrowia i siłę ducha do chorowania dla Marii, Wiesi, Agaty, Stefana, Ewy, Justyny, Krystyny, Józefa, Krystyny, Andrzeja, Justyny, Urszuli, Krystyny, Sylwii, Anny, Edwarda, Pauliny, Małgorzaty, Doroty i Beaty
- 3.) O cud uzdrowienia, łaskę przebaczenia i żywą wiarę w rodzinie
- 4.) O nawrócenie zwolenników aborcji i antykoncepcji
- 5.) † Janinę (17 r.) i Józefa Parkitnych oraz Czesławę i Ludwika Gębusiów
- 6.) † Annę, Franciszka, Czesława, Andrzeja i Henryka Wróblów, Marianę, Mieczysława, Romana i Jerzego Krucińskich oraz Irenę i Jana Praskich
- 7.) † Zofię (5 r.) i Józefa Soluchów, Bożenę Zajęc, Antoniego, Franciszkę i Józefa Kałów
- 8.) † Wandę Kulej od rodziny Gazdów
- 9.) † Lilę Dawidowicz od chrześnicy Anety z rodziną
- 10.) † Jana Kożucha od rodziny Kwiedaczów i Staszczyków
- 11.) † Małgorzatę Kałą od córki Justyny
- 12.) † Michała Mstowskiego od rodziny Gębusiów, Dądelów i Bugajów
- 13.) † Barbarę Paruzel od Zakładu Pogrzebowego Cieśla
- 14.) † Helenę Paruzel od brata Józefa Sztandery z rodziną
- 15.) † Janinę Janik od rodziny Pietrzaków, Jelonków i Mików
- 16.) † Wojciecha Janika od cioci Zosi Głąb z rodziną
- 17.) † Sabinę Groszek od brata Józefa z żoną i rodziną
- 18.) † Józefa Deszcza od syna Arka z żoną Bożeną
- 19.) † Jacka Matyję od rodziny Matyjów
- 20.) † Andrzeja Błaszczyka od Marcina Błaszczyka z rodziną
- 21.) † Krystynę Bogus od wnuczki Ewy z rodziną
- 22.) † Stefana Pawelaka od kuzynki Heni i Elżbiety z rodzinami
- 23.) † Izabelę Kozak od sąsiadki Janiny Oglazy z rodziną
- 24.) † Jacka Jaśkiewicza od teściowej Marianny
- 25.) † Jarosława Praszczyka od Ewy
- 26.) † Zbigniewa Solucha od sąsiadów Tollów

Czwartek 8.02

- 18:00** 1.) † Helenę (r.) i Tadeusza Pietrzaków oraz zmarłych z rodziny Pietrzaków
2.) † Wiesława Lamika od ks. Zenona Pawelaka

Piątek 9.02

18:00 1.) † Sabinę Zając (1 r.)

2.) † Krystynę Ceglarek od siostry Marii

Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy (do 21.30)

Sobota 10.02 – Wspomnienie św. Scholastyki, dziewicy

9:00 O Boże błogosławieństwo i opiekę Maryi oraz świętych patronów dla Maksyma Józefa z okazji 3. urodzin

18:00 † Teodorę i Józefa Kożuchów, Franciszka i Cecylię Chudych z rodzicami

Niedziela 11.02 – Szósta Niedziela w Ciągu Roku

7:15 **Różaniec św.**

8:00 † Eryka (15 r.), Felicję, Jerzego, Wiesława i Zofię Dłubaków, Ryszarda, Mariana i Mariannę Sobczaków, Anielę (r.) i Piotra Marczyków oraz Irenę Mazurek

11:00 Za parafian

18:00 † Eugeniusza (23 r.) i Mariannę Trzepizurów, Anielę (16 r.), Czesława, Mariannę i Franciszka Paturejów, Marię i Franciszka Trzepizurów

Msze św. w niedziele i święta wolne od pracy 8:00, 11:00, 18:00

Msze św. w dni powszednie 9:00 (soboty), 18:00 (od poniedziałku do soboty)

Nowenna do św. Józefa w środy o 18:00

Nabożeństwa I-czwartkowe i I-piątkowe o 18:40; I-sobotnie o 9:40

Oratorium św. Józefa dla dzieci i młodzieży od wtorku do czwartku, 15:00–17:00

Adoracja Najświętszego Sakramentu poniedziałek, 18:30 – 19:00; środa, 17:30 – 18:00 i piątek, 18:40 – 21:30

Próby chóru parafialnego czwartek, 20:00 – 21:30

Codzienna modlitwa różańcowa w niedzielę o 7:15; w poniedziałek o 17:25; we wtorek o 17:15; w środę o 19:00; we czwartek o 7:30 i sobotę 9:40

Odwiedziny chorych z obrzędem Komunii św. poza Mszą św.

Pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca oraz na żądanie

Grupy Ministranci i lektorzy – sobota o 10:00,

Diakonia miłosierdzia – pierwszy wtorek miesiąca o 16:30 (kontakt: 609136447),

Diakonia wyzwolenia – drugi poniedziałek miesiąca o 18:00.

Biblioteka parafialna w środę po wieczornej Mszy św.

Księgarnia parafialna czynna w środy od 19:00 i na życzenie (665530505)

Kancelaria parafialna

Poniedziałek i środa po wieczornej Mszy św. lub po umówieniu się – tel. 343170213

Poradnia Życia Rodzinnego

Siedziba w „Domu św. Józefa”, umawiamy się indywidualnie przez tel. 609136447

Kontakt ul. 3-Maja 4, 42-130 Wręczyca Wielka,

parafawreczyca.pl, tel. **34 3170213**, oblubieniec@parafawreczyca.pl

Konto parafialne

Parafia Katolicka św. Józefa, PKO Bank Polski 66 1020 1664 0000 3802 0331 2881